

ΑΠΟ ΤΗ ΝΟΝΑ ΜΟΛΕΣΚΗ

«Μόλις χώρισα»

των Β. Μυριανθόπουλου, Β. Χατζηνικολάου, Β. Θώδου από το Ανοιχτό Θέατρο

Σκηνοθεσία/σκηνική επιμέλεια: Αλεξία Παπαλαζάρου. **Μουσική επένδυση:** Τάσος Ζαχαρίου. **Ενδυματολόγος:** Σοφία Αντρέου. **Μακιγιάζ:** Λίτσα Ιωαννίδου. **Παίζουν:** Σοφία Καλλή, Χάρης Κκολός, Μαρία Μιχαήλ, Χρίστος Γρηγοριάδης, Έλια Ιωαννίδου, Θέα Λάμνισου, Φώτης Γεωργίδης, Νάτια Χαραλάμπους, Πέτρος Φιλίππου, Ζάχος Παπαπέτρου.

ΑΓΑΠΗΤΟΙ συνθεατές, ζούμε μια καλή θεατρική σεζόν! Υπάρχει πληθώρα και ποικιλία παραγωγών, είδαμε δύο εξαιρετικές παραστάσεις, τον «Ορλάντο» και το «Performance», αλλά και πολλές άλλες που τρέφουν η κάθε μια με τον τρόπο της τη σκέψη του θεατρόφιλου κοινού. Είχα να διαλέξω το θέμα για το σημερινό μου σημείωμα μεταξύ τεσσάρων παραγωγών που έχω δει πρόσφατα. Δεν ήξερα αν πρέπει πρώτα να εκφράσω τις έντονες ασυμφωνίες μου με κάποιες απ' αυτές, ή τη σχεδόν «γουργουριστή» ικανοποίησή μου με κάποιες άλλες. Αποφάσισα να κρατήσω τη σειρά με την οποία τις παρακολούθησα. Προηγείται, λοιπόν, το Ανοιχτό Θέατρο (Καλύτερα, ας κατασταλάξουν τα παράπονα και ας αμβλυνθούν τα αιχμηρά σχόλια που μου έρχονται για κάποια άλλη περίπτωση).

Μια αναδρομή στην πορεία του Ανοιχτού Θεάτρου. Ξεκίνημα ρομαντικό και ηρωικό με την «Ελίζα» της Ξένιας Καλογεροπούλου να απευθύνεται σε νεανικό κοινό και να δηλώνει τις ικανότητες της Αλεξίας Παπαλαζάρου στον τομέα της γερής οργάνωσης του δήθεν ανέμελου θεατρικού παιχνιδιού. Η ίδια γραμμή συνεχίζεται με το «Ενα συνηθισμένο θαύμα» του Ευγένιου Σβαρτς. Σ' αυτό το στάδιο διαγράφεται έντονα ο κίνδυνος, το λιγοστό ακόμα κοινό του Ανοιχτού Θεάτρου να μην μπορεί να προσφέρει αρκετό οικονομικό στήριγμα για τη μελλοντική του πορεία. Η επόμενη ρεπερτοριακή κίνηση που θιάσου αποτελεί ελιγμό που στοχεύει στη διεύρυνση του κοινού και στην εμπορική ανάσα. Στην πραγματικότητα όμως το «TV 69» του Β. Φτωχόπουλου απωθεί τους πρώτους ρομαντικούς οπαδούς του Ανοιχτού Θεάτρου και φέρνει στην αίθουσά του ανθρώπους με διαφορετικά γούστα, χιούμορ και τολμώ να πω, ιδεολογία. Οι τελευταίοι αριθμητικά υπερσχύουν σε σχέση με την πρώτη «ομάδα» και η θεατρική επιχείρηση, φαντάζομαι, παίρνει την ποθητή οικονομική ανάσα. Θέλω να ελπίζω, ότι ο συμβιβασμός ήταν οδυνηρός για την Αλεξία Παπαλαζάρου. Η περασμένη σεζόν κλείνει με μια σκηνοθεσία του Γιώργου Μουαίμη και η φετινή ανοίγει με μια άλλη του Τάκη Χριστοφάκη, αλλά αυτοί που από την αρχή ενδιαφέρονταν για την πορεία του Ανοιχτού Θεάτρου, αναμένουν την επόμενη επιλογή της Παπαλαζάρου για να δουν τελικά «πού το πάει». Η επιλογή έγινε. Το «Μόλις χώρισα» παίζεται με μεγάλη επιτυχία εδώ και μερικά Σαββατοκυριάκα και είμαστε μάρτυρες της περίπτωσης που η εμπορικότητα μιας θεατρικής δουλειάς δεν συγκρούεται με την ποιότητα και μια πραγ-

ματικά ξεκαρδιστική κωμωδία δεν χαμηλώνει αναγκαστικά τα επίπεδα του γούστου και του χιούμορ της για να κερδίσει πολλούς οπαδούς.

Στο πρόγραμμα της παράστασης δίπλα στον τίτλο αναγράφεται και ο υπότιτλος: «Μια παράσταση με... μήνυμα». Κατ' εμένα το μήνυμα της συγκεκριμένης παραγωγής είναι ότι ο νεανικός θιάσος με αρκετούς ταλαντούχους ηθοποιούς (μη βγάζουμε ποσοστά, όλοι πέτυχαν τους στόχους που είχαν μπροστά τους) μπορεί να επιτρέψει στον εαυτό του τέτοια ελευθερία, αυτοσχεδιασμό και αμεσότητα που μια πιο έμπειρη, επαγγελματικά καταρτισμένη και ηλικιακά μεγαλύτερη ομάδα δεν θα τολμούσε να επιδιώξει. Αυτά που γίνονται στη σκηνή του Ανοιχτού Θεάτρου, είναι δύσκολα. Πολυπρόσωπες σκηνές με ατομικό «κωμικό σχέδιο» για τον κάθε ηθοποιό, με ξεκαθαρισμένους για τον καθένα τονισμούς, εσωτερικές αντιδράσεις και εξωτερικές εκφράσεις ανά πάσα στιγμή, το σεξουαλικό και το συναισθηματικό στοιχείο να περιπλέκονται, να κωμικοποιούνται χωρίς να γελοιοποιούνται, οι ξέφρενοι ρυθμοί να είναι απαραίτητοι, όπως και η στενή επαφή με το κοινό και η άσφογη συνεργασία μεταξύ των συντελεστών. Όλα αυτά γίνονται δεν θα πω με ευκολία, αλλά με εντυπωσιακή τόλμη και αποφασιστικότητα. Τα περισσότερα από τα μέλη του θιάσου έχουν στιγμάτισει ήδη τα σύντομά τους βιογραφικά με βαριές τηλεοπτικές αμαρτίες, αλλά ευτυχώς σε σωστές δημιουργικές συνθήκες παρουσιάζονται φρέσκοι, εφευρετικοί και ευέλικτοι. Στο μίφρασμα των ευσημών πρώτη πρέπει να αναφερθεί η Θέα Χριστοδουλίδου-Λάμνισου που καταφέρνει να ξετυλίξει όλο το ψυχολογικό φάσμα των συναισθημάτων μιας ερωτευμένης και προδομένης γυναίκας, απλώς μεταφέροντας το υλικό στο είδος της κωμωδίας. Πολύ εκφραστική η Έλια Ιωαννίδου, διαθέτει πολλή υποκριτική ενέργεια. Πευχημένες μορφές δημιουργούν η Μαρία Μιχαήλ και η Νάτια Χαραλάμπους, αλλά δεν υπάρχει λόγος να μην ειπωθούν τα ονόματα του Χάρη Κκολού, της Σοφίας Καλλή, και με μια περισσότερη δόση γενναιοδωρίας του Χρίστου Γρηγοριάδη, Πέτρου Φιλίππου, Ζάχου Παπαπέτρου στη λίστα αυτών που έστησαν προς τέρψη μας το birthday party της Ηλέκτρας. Άφησα τελευταίο τον Φώτη Γεωργίδη, οι εμφανίσεις του οποίου αποτέλειωναν τους ήδη κουρασμένους από το γέλιο θεατές.

Η ενδυματολογική πλευρά της παράστασης (Σοφία Αντρέου), όπως και η μουσική επένδυση ήταν ό,τι έπρεπε για το party. ●